

Yalnız Bir Bezirganım Ben

– S. Yetgin · 10 Mayıs 2014

Gölgenin çekirdeğinde soyunuyor tırtıl
Yaşamın yaprağında kılcal şehirler uyuyor
Kendi dam/arını arıyor üşümüş bir adam
Bir kadın geceyi saklamış göğüslerine
Zehir zemberek bir acının ölüsü dudakta
Zoraki devinimler var yaşam çemberinde

Gövdemizin a/yazında çürümüş tortular
Kapanmıyor yaralar, iyileşmez oldu tende
Boş çıkan umutlarının çürümüş ağlarında
Dalga biriktiriyor şafaktan önce balıkçılar
Arsız bir şafak kendini süzüyor boşlukta
Yalnızlık biçiyor insanlar okyanuslarda
Zoraki bir ıslık düşünüşü var damaklarda

Uzak bir sevgilinin yurdunda mavi hayaller
Son yaprağını güze saklıyor yaşlı bir ağaç
Yüzünün çizgilerinden sabır biriktiriyor aşk
Köhne bir yalnızlık iskelesinde ay utangaç
Gönlümün rahlesinden kan damlıyor geceye

Yürek pansiyonlarında sudan ucuz fahişeler
Çürümüş dudaklarını izliyorlar ilkel aynalarda
Bir c/an kesigi damarlarını sıkarak boşalttıkları
Dilsiz ağrılar esrik bir zaman dilimi kafeste
Her yudum kendi yutkunuşuyla büyüyor içte
Fakir cümleler törpülerken bir şair cennetinde

Kalabalıklara sağdırıyorum bin yıllık özlemimi
Kıyamet havarileri tanrıyla pazarlığa tutuşmuş
Ateşten köprüler kuruyorlar mahşerin bir ucuna
Bir yudum şarapla gargara yapıyorlar yanıklarını
Sarhoş vakitlerin musallasında k/ancık yalanlar
Terk edilmiş bir aşka dönüşür bir gün hicranlar
Önce sis dağılır, ardından gelir düğün bayramlar

Çođul bir gök/yüzü/ym, damarlarımnda rapsodi
Ummanın notalarından pulsuz mektuplar geliyor
Saatlerin /arkında kum, fkem devrik bir kadeh
Akrep kendini sokmayı unutmuş, an/a isyanlarda
Mayalanmış ağıtların izi var babil/in asmalarında
Hangi bulutun yađmurusun /damlayan salkımlarda
Yalnız bir bezirgânım ben, gönlünün boş hanlarında.

Selahattin Yetgin